

Σοὺ δίνω μία μαχαίριά,
σοὺ δίνω μία κουμπούριά,
καὶ σὺ περμένος κατὰ γῆς
μόρτο Σαρφὸν φωνάζεις,
συλλήβδην καὶ κοντολογίᾳ
τὰ πέταλα τινάζεις.

Ὁὐ μὴν ἀκαταλόγιτος περὶ σὴν κοινοῦναι
ἔξ ὑπερμέτρου τάσεως πρὸς ἀνθρωποκτονίαν.

*Ακαταλόγιτος κ' ὅπταν δέρνης,
ἀκαταλόγιτος κ' ὅπταν πέρνης
καὶ καλοπίνης καὶ καλοτρῆς
σὲ Πρωτανεῖα καινῆς μητρῆς.

*Ακαταλόγιτος κάθε φορά,
ποῦ νέον χροῖμα πέρνεις φαρτίαν,
ἢ δαιμονίζεσαι μὲ πατέρα
ἔξ ὑπερμέτρου φιλοπατρίαν.

*Ακαταλόγιτος περὶ σὴν ὅταν τρῆς τὰ κοποῦλγα
κάθε ραγιᾶ φοροθεῖς καὶ καθενὸς πληθείου,
καὶ ὅταν γκαριζῆς ἀφελῶς σὲ γαϊθουρίου καπούλγα
πῶς ἔλους ὁμοθυμαδὸν μᾶς ἔχεις διὰ βίου.

*Ακαταλόγιτος κ' αὐτοῦ, ποῦ ἔξανα δίκημα τρῶνε,
ἀκαταλόγιτος καθεὶς ἢ νήσους ἢ χορτάτος,
ἀκαταλόγιτος κ' ἔγω καὶ σὺ, βρὲ φαμφαρόνε...
μήπως ἀκαταλόγιτον δὲν εἶναι καὶ τὸ κράτος;

*Ἀπ' ἄσους εἰς τὴν πλάστυγα, βρὲ Περικλῆ, βαρύνουσι
ποδὸς κατελόγισε ποτ' ὅτ' οὐ κράτος τιμωρίαν;
ἀκαταλόγιτον κ' αὐτὸ τὸ δυστυχῆς τὸ κρῖνον
μὲ μίαν τάσαν ἐκφυλὸν πρὸς ἀδιαφορίαν.

*Ακαταλόγιτον κ' αὐτοῦ, ποῦ δρᾷ μὲ νόμον πλουτο...
γὰρ πῶς μου σὲ παρακαλῶ τὶ κράτος εἶναι ταῦτος;
μ' ἐρώτησ' ἕνας κουτεντές...

Π. — Καὶ οὐ τί τοῦπες, χάχα;
Φ. — Ἐγὼ δὲν τοῦπα τίποτα, τοῦ γέλασα μονάχα.

*Ακαταλόγιτος καθεὶς, ὄχιρὸς ἢ ροδοπάρμιος,
καὶ μὲς σὴν γῆν τὴν εὐτυχῆ τῶν χλοῦναι καὶ τῶν χρήστων
λογίεται πραγματικῶς εὐδαίμων καὶ μακάριος
ὁ ζῶν ἀκαταλόγιτος μετ' ἀκαταλόγιτων.

*Ακαταλόγιτον πολὺ, ποῦ θέλεις νὰ γελᾷσης...
μήπως ἀκαταλόγιτος δὲν εἶναι κ' ἔλ' ἢ πλάσι;
Ὅσο κ' ἂν εἶσαι τῆς ζωῆς τεχνίτης ἐπιδέξιος,
εἶτε τῆς Κίνας Τσάου — Τζὲν ἢ Μέγας Δοῦξ' Ἀλέξιος,
ἀρνῆσαι τὴν μετὰ θνητῶν ἀνθρώπων κοινοῦναι
ἔξ ὑπερμέτρου τάσεως πρὸς ἄλλην αἰώνιαν

Εἶναι βεβαίως φυσικὸν νὰ τὰ κορδάνουν ἄλλοι,
ποῦ ζοῦν ἀναστεινάζοντες, σὶ τῶν στεναγμῶν τὴν κτίαν,

μὰ νὰ πεθαίνομε κ' οἱ Τζὲν κ' οἱ Δοῦκες οἱ μεγάλοι;
τὲν τὲν ἀκαταλόγιτον καὶ πράγμα παρὰ φύσιν.

Π. — *Ἀπέθανε κ' ὁ μέγας Πάν,
ἀκαταλόγιτον τὸ πᾶν,
κ' ἄλλο δὲν μένει λογικὸν σὸν κόσμο, θιακανάρη,
παρὰ νὰ τρῆς ἐκ μέρους μου παράλογον στηλιζήρι.

Ὁ Ράλλης μὲ φρεσκάδα ἐπάνω σὲ δορκάδα.

*Σὸν Ράλλη τὸν δημοφιλή,
*σὸν Ράλλη τὸν πολὺπειρο,
τρῆχουν νὰ μάθουσι πολλοὶ
πῶς πέρασε σὴν Ἠπειρο
μὲ τοὺς Καίμακάμηδες, μὲ τοὺς Μουτεσαρφηδες,
καὶ μ' ἔλους τοὺς ἐρίφηδες.

Τῶν Ἀλβανῶν τὸν Γκαγιαγᾶ
καὶ τὸν τρανὸ Φενζουλαγᾶ
τὸν εἶχε δευφῆρο.

Κι' ἔνα ζαρκάδι ζηλευτὸ,
ποῦ λῆς πῶς εἶναι φερτωτὸ,
παρέλαβε γὰρ ὄμορο.

Εἶθε τῆς εὐάνδρου χώρας περιλήπτους οὐρανοῦς
καὶ τῶν Ἀκροκεραυνίων ἀκουσε τοὺς κεραυνούς.
Τοῦτο τὸ τρανὸ ταξίδι τὸν εἰδίδασκε πολλά...
περὶ γῆρας μεγάλης
ὅταν κ' αὐτὴ τοῦ χρυσομάλλη
δίνει γνῶσι καὶ μοιλά.

*Ὅλ' οἱ φίλοι τραγουδοῦν,
στρώνονται φανίκαν κλάδοι,
κ' ἔλαι τρέχουσι νὰ δοῦν
τὸ ζαρκάδι, τὸ ζαρκάδι.

Μὲς σ' τοῦ πρῶτου ζαρκαδιῶ του καθρεφτίζεται τὰ μάτια
καὶ ξεχάει τὰ γενεάντα.
Κι' ἔταν κἀνὴ πῶς θυμένει,
τὸ ζαρκάδι σιγανὰ
θὰ τοῦ λέγῃ: μὴ λησμονᾷς
τῆς Ἠπείρου τὰ βουνά.

*Ἐλησμονῆσε τὴν σάχλα, ποῦ ναρκώνει τὴν Ἀθήνα,
*πέρασε δρυμοὺς καὶ κάμπους, Ἀργυρόκαστρα, Δελδῖνα,
κ' ἤτανε τὸ πέρασμά του μίᾳ φωτεινῇ βολίς...
τώρα σκεπτικὸς γυρίζει,
καὶ καθεὶς παραμερίζει
νὰ παράσῃ μὲ ζαρκάδι τὸ ζαρκάδι τῆς Βουλῆς.